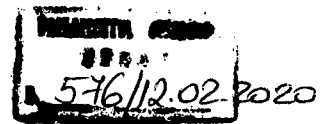

PRIM MINISTRU

90

22.01.2020

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea art.192 din Legea nr.286/2009 privind Codul Penal*, inițiată de domnul senator PSD Robert Marius Cazanciuc (**Bp.469/2019, L 576/2019**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea art. 192 din *Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare*, cu un nou alineat, alin. (4), astfel încât instanța de judecată să nu poată dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei sau orice formă de suspendare a executării pedepsei pentru infracțiunile de ucidere din culpă săvârșite prin încălcări ale regimului circulației pe drumurile publice, dacă acestea din urmă constituie infracțiunile prevăzute la art.¹ 335 sau de art.² 336.

¹ Conducerea unui vehicul fără permis de conducere

(1) Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul ori a unui tramvai de către o persoană care nu posedă permis de conducere se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană al cărei permis de conducere este necorespunzător categoriei sau subcategoriei din care face parte vehiculul respectiv ori al cărei permis i-a fost retras sau anulat ori căreia exercitarea dreptului de a conduce i-a fost suspendată sau care nu are dreptul de a conduce autovehicule în România se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și persoana care încredințează un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere pentru conducerea pe drumurile publice unei persoane despre care știe că se află în una dintre situațiile prevăzute în alin. (1) sau alin. (2) sau sub influența alcoolului ori a unor substanțe psihoactive.

² Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe

(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și persoana, aflată sub influența unor substanțe psihoactive, care conduce un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere.

(3) Dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute în alin. (1) și alin. (2) efectuează transport public de persoane, transport de substanțe sau produse periculoase ori se află în procesul de instruire practică a unor persoane pentru obținerea permisului de conducere sau în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

II. Observații

1. *De lege lata*, infracțiunea de ucidere din culpă este reglementată de art. 192 din *Codul penal*³ și are o variantă tip, o variantă asimilată și o variantă agravată comună celor două variante inițiale.

Varianta tip cuprinsă la art. 192 alin. (1) constă în uciderea din culpă a unei persoane.

Prima variantă agravată, prevăzută în alin. (2), constă în uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități.

Varianta agravată, prevăzută la alin. (3), constă în săvârșirea uneia dintre faptele prevăzute la alin. (1) și alin. (2), prin care s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane.

În ceea ce privește regimul sancționator propus, arătăm că, potrivit *Codului penal*, infracțiunea de ucidere din culpă săvârșită ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități, nerespectare constând în conducerea unui vehicul fără permis de conducere sau conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe (fapte incriminate prin art. 335, respectiv art. 336 din *Codul penal*), constituie o variantă agravată a infracțiunii de ucidere din culpă, fiind pedepsită, potrivit art. 192 alin. (2) din *Codul penal*, cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

Analizând prevederile art. 80 alin. (2) lit. d) din *Codul penal*⁴, renunțarea la aplicarea pedepsei nu se poate dispune dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani, respectarea acestei condiții urmând a se verifica în cazul concursului de infracțiuni, conform art. 80 alin. (3) din *Codul penal*⁵, pentru fiecare dintre infracțiunile aflate în concurs (deci, pentru a se putea

---

³ Uciderea din culpă

(1) Uciderea din culpă a unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani. Când încălcarea dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere constituie prin ea însăși o infracțiune se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

(3) Dacă prin fapta săvârșită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, limitele speciale ale pedepsei prevăzute în alin. (1) și alin. (2) se majorează cu jumătate.

⁴ Condițiile renunțării la aplicarea pedepsei (...)

(2) Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă:

d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani.

⁵ (3) În caz de concurs de infracțiuni, renunțarea la aplicarea pedepsei se poate dispune dacă pentru fiecare infracțiune concurentă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (1) și alin. (2);

dispune renunțarea este necesar ca niciuna dintre infracțiunile în concurs să nu fie pedepsită de lege cu mai mult de 5 ani închisoare).

Prin urmare, *de lege lata*, nu s-ar putea dispune renunțarea la aplicarea pedepsei în cazul în care un conducător auto ar comite, în concurs real, o infracțiune de ucidere din culpă [art. 192 alin. (2) din *Codul penal*] și o infracțiune dintre cele incriminate prin art. 335 și art. 336 din *Codul penal*.

2. În ceea ce privește *amânarea aplicării pedepsei*, aceasta nu se poate dispune dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare [art. 83 alin. (2) teza întâi din *Codul penal*⁶]. Ca și în cazul renunțării la aplicarea pedepsei, primul pas pe care trebuie să îl facă instanța este să verifice dacă maximul special al pedepsei pentru infracțiunea comisă este de 7 ani sau mai mare. În continuare, chiar dacă nu există un text legal similar celui de la art. 80 alin. (3) din *Codul penal* (prevăzut în cazul instituției renunțării la aplicarea pedepsei), și în cazul unui concurs de infracțiuni această condiție negativă trebuie îndeplinită pentru fiecare dintre infracțiunile în concurs⁷.

Prin urmare, *de lege lata*, nici amânarea aplicării pedepsei nu s-ar putea dispune de instanță în ipoteza referită de inițiatorii inițiativei legislative, pentru că varianta agravată de la art. 192 alin. (2) din *Codul penal* a uciderii din culpă se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani (s.n. - se are în vedere pedeapsa prevăzută de lege).

Astfel, amânarea aplicării pedepsei se poate dispune doar în cazul în care un conducător auto a condus fără permis sau sub influența alcoolului sau a altor substanțe, dar acest fapt nu a condus la uciderea din culpă a uneia sau mai multor persoane.

3. Referitor la *suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, de lege lata*, din analiza prevederilor legale, instanța o poate dispune dacă sunt îndeplinite condițiile legale. Spre deosebire de renunțarea la aplicarea pedepsei și amânarea aplicării pedepsei, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu este condiționată de un anumit quantum prevăzut de

---

⁶ Condițiile amânării aplicării pedepsei (...)

(2) Nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare sau dacă infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicește aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților.

⁷ în același sens, a se vedea în doctrină: LV. Lefterache, în G. Bodoroncea, V. Cioclei, I. Kuglay ș.o., *Codul penal. Comentariu pe articole*, Ed. C.H. Beck, București, 2016, p. 299; G. Antonio, T. Toader (coord.), *Explicațiile Noului Cod penal. Vol. II. Art. 53-187*, Ed. Universul Juridic, București, 2015, p. 168.

lege pentru infracțiunea săvârșită.

Însă inițiativa legislativă vizează numai anumite infracțiuni rutiere, ucidere din culpă în concurs real cu art. 335 sau/și art. 336 din *Codul penal*, în vreme ce infracțiuni cu gravitate similară sau mai grave (prin raportare la forma de vinovăție, la urmări și la limitele speciale de pedeapsă) ar continua să intre sub incidența suspendării executării pedepsei sub supraveghere, iar pentru această diferență de tratament sancționator nu există o justificare.

În alte situații, textul propus ar crea o diferență de tratament nejustificată chiar între persoane condamnate pentru un concurs de infracțiuni dintre care una este uciderea din culpă prevăzută de art. 192 alin. (2) din *Codul penal*. Astfel, persoana care a săvârșit și infracțiunea prevăzută de art. 335 și art. 336 din *Codul penal* nu ar putea beneficia de suspendarea sub supraveghere (chiar dacă pedeapsa aplicată concursului ar fi de cel mult 3 ani), în vreme ce persoana care a săvârșit uciderea din culpă prin neluarea sau nerespectarea măsurilor legale de securitate și sănătate în muncă, de exemplu, fapte prevăzute și ele ca infracțiune (art. 349 și art. 350 din *Codul penal* ar putea beneficia de suspendarea sub supraveghere chiar dacă concursului i s-ar aplica aceeași pedeapsă ca în cazul unei persoane condamnate pentru ucidere din culpă în concurs cu art. 335 și art. 336 din *Codul penal* (3 ani închisoare).

Ipoteza propusă spre legiferare are în vedere în toate cazurile un concurs real de infracțiuni, astfel că, în toate cazurile, trebuie verificată îndeplinirea condițiilor acordării suspendării executării pedepsei sub supraveghere aplicabile concursului de infracțiuni.

Prin urmare, trebuie avută în vedere și condiția ca pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs, să fie închisoarea de cel mult 3 ani. Astfel, suspendarea sub supraveghere poate fi dispusă în cazul în care pedeapsa aplicată în concret de instanța de judecată, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni, este de maxim 3 ani. Or, având în vedere noile dispoziții privind reducerea pedepsei în cazul circumstanțelor atenuante, precum și tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni, aceste situații sunt limitate, întrucât reținerea unei circumstanțe atenuante nu va putea conduce decât la reducerea limitelor de pedeapsă cu o treime, iar, în caz de concurs, instanța va aplica un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse.

Subliniem și că *suspendarea executării pedepsei sub supraveghere* este modalitatea de individualizare judiciară a executării pedepsei ce constă în suspendarea executării pedepsei închisorii aplicate, sub rezerva

că persoana condamnată va respecta pe durata unui termen de supraveghere măsurile de supraveghere prevăzute de lege, respectiv va îndeplini obligațiile impuse de instanță⁸.

Menționăm însă faptul că operațiunea de individualizare judiciară a pedepsei este atributul exclusiv al instanței de judecată care, pe baza criteriilor menționate în art. 74 din *Codul penal*⁹, stabilește pedeapsa principală, complementară, accesorie, modalitatea de executare a pedepsei principale, precum și eventualele măsuri de siguranță aplicabile¹⁰.

În *Expunerea de motive a Codului penal* s-a arătat că „individualizarea pedepsei reprezintă una dintre cele mai importante și sensibile operațiuni juridice, de a cărei acuratețe depinde în mod direct reușita procesului de îndreptare și recuperare a condamnatului, întrucât aceasta presupune, prin evaluarea gravității infracțiunii comise și a pericolozității infractorului, determinarea gradului de răspundere penală a inculpatului în raport cu care urmează să se stabilească pedeapsa și modul de executare a acesteia”.

Cu privire la criteriile pe care instanța de judecată trebuie să le aibă în vedere atunci când examinează posibilitatea dispunerii suspendării executării, relevantă este decizia de îndrumare pronunțată de către fostul Tribunal Suprem în anul 1966, care prin argumentele sale își păstrează actualitatea:¹¹ „pentru corecta aplicare a dispozițiilor privind suspendarea executării pedepsei este necesar să se examineze în mod temeinic nu numai condițiile privitoare la lipsa antecedentelor penale, ci și toate celelalte elemente obiective și subiective, în funcție de care trebuie să se facă aprecierea că pe viitor condamnatul va avea o comportare bună chiar fără executarea pedepsei. Omisiunea de a cerceta astfel de elemente, ca și aprecierea lor eronată, pot duce fie la lăsarea în libertate a unor persoane periculoase, care nefiind supuse unor măsuri efective de reeducare - nu numai că nu se vor îndrepta, ci vor putea comite noi infracțiuni, fie la o privare inutilă de libertate. În consecință, pentru a nu

⁸ F. Stretanu, D. Nițu, *Drept penal. Partea generală. Curs universitar. Vol. II*, Ed. Universul Juridic, București, p. 535.

⁹ Criteriile generale de individualizare a pedepsei

(1) Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii;
- d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului;
- f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal;
- g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

(2) Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de criteriile prevăzute în alin. (1) și pentru alegerea uneia dintre acestea.

¹⁰ F. Stretanu, D. Nițu, *op.cit.*, p. 368.

¹¹ A.-V. Iugan, *Individualizarea judiciară a pedepsei. Alternative la pedeapsa închisorii*, Ed. Universul Juridic, București, 2018, p. 248.

se pronunța soluții greșite, trebuie să se țină seama atât de gravitatea faptelor, cât și de trecutul infractorului, de modul în care trăiește, de modul de comportare la locul de muncă, în familie și în general în societate. Numai când din toate împrejurările arătate ar rezulta că infractorul, care a avut tot timpul o viață onestă, îndeplinindu-și îndatoririle sociale, a ajuns să săvârșească o infracțiune, fie ca urmare a slăbirii momentane a exigenței față de sine, fie din cauza unui concurs de împrejurări nedorite, suspendarea executării apare ca legitimă. De aceea, sunt neîntemeiate acele hotărâri judecătorești care, pentru a suspenda executarea pedepsei, pun accentul numai pe gravitatea obiectivă redusă a infracțiunii sau numai pe lipsa de antecedente penale ale infractorului, fără a analiza în ansamblu toate elementele obiective și subiective și, în raport de acestea, posibilitățile de reintegrare socială ale infractorului”.

De altfel, chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, nu este un proces arbitrar, subiectiv, ci, trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate¹². Înscriserea în lege a criteriilor generale de stabilire a pedepsei este consacrară explicită a principiului individualizării sancțiunii, respectarea acestuia fiind obligatorie pentru instanță.

Prin urmare, inculpatul nu are un drept la suspendarea executării pedepsei, ci doar vocația de a beneficia de această modalitate de individualizare¹³. Astfel că instanța nu este obligată să dispună această soluție, însă are obligația de a analiza toate circumstanțele referitoare la faptă și cu privire la inculpat și în urma acestui examen riguros să pronunțe o soluție care să asigure atingerea scopului pedepsei.

De altfel, potrivit art. 91 alin. (4) din *Codul penal*, „este obligatorie prezentarea motivelor pe care s-a întemeiat condamnarea, precum și a celor ce au determinat suspendarea executării pedepsei și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere”.

Mai mult, legislația prevede și posibilitatea revocării suspendării

---

¹² A.-V. Iugan, *op., cit.*, p. 99.

¹³ A.-V. Iugan, *op., cit.*, p. 253.

executării pedepsei sub supraveghere, sancțiune care intervine în cazul în care persoana condamnată are un comportament care dovedește că nu s-a îndreptat și că reeducarea sa nu se poate realiza decât prin executarea efectivă a pedepsei. Astfel, potrivit *Codului penal*, revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere intervine în cazul în care, persoana condamnată nu respectă cu rea-credință măsurile sau obligațiile stabilite de instanță, dacă aceasta nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre, dacă pe parcursul termenului de supraveghere cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, descoperită până la împlinirea termenului, precum și în cazul în care pedeapsa amenzii care a însoțit pedeapsa închisorii nu a fost executată și a fost înlocuită cu pedeapsa închisorii.

Prin urmare, legislația actuală prezintă garanții în sensul în care, dacă, prin conduita ulterioară, persoana aflată sub supraveghere, a arătat că nu este posibilă îndreptarea în stare de „libertate”, suspendarea executării pedepsei va fi revocată și se va dispune executarea în regim de detenție.

De asemenea, precizăm și faptul că exprimarea „*orice formă de suspendare a executării pedepsei*” este generatoare de confuzii, întrucât se poate intui că se urmărește și referirea la suspendarea condiționată a executării pedepsei, modalitate de individualizare judiciară a pedepsei aplicabilă sub imperiul *Codului penal* din 1969, abrogat de la 1 februarie 2014.

Potrivit art. 15 din *Legea nr. 187/2012*¹⁴, „*măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal. Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969*”.

Subliniem faptul că instituția amânării aplicării pedepsei este comparată în practică cu instituția suspendării condiționate din *Codul penal*, însă aplicarea legii penale mai favorabile este realizată prin prisma *Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014*¹⁵, potrivit căreia legea penală mai favorabilă trebuie aplicată global, și nu pe instituții autonome.

Or, soluțiile sunt diferite în practică în funcție de fiecare caz concret. Se consideră că, în cazul infracțiunilor rutiere, pentru unele persoane pierderea dreptului de a conduce poate avea importante consecințe negative, când unui șofer, de exemplu, i se anulează permisul, în cazul suspendării condiționate a pedepsei, dar păstrează dreptul de a

¹⁴ pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în M. Of. nr. 757 din 12 noiembrie 2012;

¹⁵ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal

conduce în cazul amânării aplicării pedepsei. Dar poate să i se impună și obligația prevăzută la art. 85 alin. (2) lit. g) din *Codul penal*, caz în care nu se mai poate spune că legea nouă este mai favorabilă¹⁶.

Prin măsura propusă, nu se poate eluda principiul aplicării legii penale mai favorabile, care este un principiu constituțional, legea dispunând pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.

De altfel, pentru situațiile tranzitorii generate de intrarea în vigoare a *Codului penal* de la 1 februarie 2014, legea aplicabilă este *Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal*¹⁷, iar pentru situațiile tranzitorii generate de o eventuală modificare a noului Cod penal care necesită discuții privind aplicarea legii în timp, este aplicabil *Capitolul II. Aplicarea legii penale, Secțiunea 1. Aplicarea legii penale în timp din noul Cod penal*. Or, Codul penal, are în vedere doar o singură formă de suspendare a executării pedepsei, cea sub supraveghere.

4. Regimul pedepselor constituie expresia politicii penale a statului, fiind astfel de competența exclusivă a Parlamentului, în calitatea acestuia de unică autoritate legiuitoare a țării. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că regimul pedepselor constituie o problemă de politică penală, pe care organul legislativ este singurul îndreptățit să o soluționeze în funcție de împrejurările existente la un moment dat în domeniul criminalității.

Stabilirea pedepselor pentru infracțiuni intră în marja de apreciere a legiuitorului, însă acesta trebuie să aibă în vedere fixarea unor limite raționale, care să corespundă în abstract importanței valorii sociale ocrotite. Prin *Decizia nr. 688/2017*¹⁸, Curtea Constituțională a apreciat că, în reglementarea sancțiunilor de drept penal de către legiuitor, trebuie stabilit un echilibru între dreptul fundamental, care face obiectul limitării impuse de sancțiune, și valoarea socială a cărei protecție a determinat limitarea.

Din *Expunerea de motive*, rezultă că ceea ce fundamentează înăsprirea regimului sancționator în cazul în discuție este pericolul social abstract „cumulat” al infracțiunilor aflate în concurs.

Or, în cazul unui concurs de infracțiuni instanța trebuie să țină seama de gravitatea infracțiunii numai atunci când stabilește pedeapsa (criteriu

¹⁶ A.-V. Iugan, op., cit., p. 214.

¹⁷ Publicată în *Monitorul Oficial, Partea I nr. 757 din 12 noiembrie 2012*.

¹⁸ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) din *Codul penal*;

legal de individualizare) pentru fiecare din infracțiunile aflate în concurs [art. 74 alin. (1) din *Codul penal*], iar nu și în etapa ulterioară, a *aplicării pedepsei rezultante* [art. 39 alin. (1) din *Codul penal*¹⁹], când va avea în vedere numai pedepsele anterior stabilite (urmând să aplice regulile cumulului juridic).

De asemenea, nici pentru a hotărî asupra eventualei suspendări a executării pedepsei sub supraveghere instanța nu ține seama de gravitatea infracțiunii, ci de alte elemente [pedeapsa aplicată, antecedentele penale, acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, conduita ulterioară săvârșirii faptei - potrivit art. 91 alin. (1) lit. a)-d) din *Codul penal*²⁰].

În consecință, apreciem că inițiativa legislativă vine și în contradicție cu filosofia actuală a *Codului penal* în privința criteriilor pe baza cărora instanța aplică pedeapsa în cazul unui concurs de infracțiuni și individualizează ulterior executarea acesteia. Astfel, având în vedere caracterul bivalent al dreptului penal, pe de o parte, prin funcția de protecție a drepturilor fundamentale ale cetățeanului, pe de altă parte, prin ingerința în anumite drepturi ca urmare a sancțiunii aplicate, apare ca indispensabilă necesitatea de a conferi instanței de judecată posibilitatea de a configura pedeapsa prin raportare la împrejurările concrete în care a fost comisă fapta și la circumstanțele personale ale făptuitorului.

---

¹⁹ *Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni*

(1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează:

a) când s-au stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață;

b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;

c) când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;

d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii;

e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă se aplică pedeapsa închisorii conform lit. b), la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii conform lit. c).

²⁰ *Condițiile suspendării executării pedepsei sub supraveghere*

(1) Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracțiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;

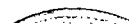
c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității;

d) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, condamnatul nu va mai comite alte infracțiuni, însă este necesară supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Ludovic ORBAN

PRIM-MINISTRU

SENATUL ROMÂNIEI